

minh hẳn là người chàng cần gặp. Tuy vậy, chàng vẫn chưa hoàn toàn tin cậy. Nhân viên gián điệp trên thế giới dôi lột nhau là chuyện xảy ra cơm bữa.

Chàng từ từ vén tay áo nạn nhân. Gần khuỷu tay hiện ra một vết sẹo dài treo góc 30 độ, dài đúng 8 phân tây. Vết sẹo này là di tích một trận đấu đả trong trường.

Văn Bình không còn hoài nghi nữa. Nạn nhân chính là nhân viên thân tín C.I.A. được lệnh đến căn cứ 4Q tiếp xúc với kỹ sư Doaré và mang tài liệu bí mật về Hoa thịnh đốn. Nhân viên này đã biệt tích.

Chàng tát má hắn và gọi :

— Víchky, Víchky, anh đã tỉnh chưa ?

Dưới ánh trăng xuống, Víchky cựa mình. Chàng nắm tay hắn, truyền sinh lực vào thủ huyết để giúp hắn phục hồi nhanh chóng. Công tác của chàng đã hoàn tất hai phần ba. Chàng mỉm cười khoan khoái.

VI

Biển cổ nửa đêm về sáng

NHUNG nụ cười khoan khoái của Văn Bình với tất ngum. Chàng lại nghe Buru thét « cứu tôi với, cứu tôi với ». Trong đêm khuya âm u, tiếng kêu cứu của Buru làm máu chàng đông lạnh trong động mạch. Tuy vậy, chàng vẫn không nhúc nhích. Chàng chỉ cất tiếng hỏi :

— Rắn cần hả ?

Buru đáp, giọng hờ hơ hờ hải :

— Không.

— Tại sao anh kêu ?

— Nó đánh tôi.

— Ai đánh ?

— Nó chứ còn ai nữa. Tôi vừa đi đến đây, đứng lại để thở thì nó quất vào vai tôi.

— Còn đau nữa không ?

Văn Bình không quan tâm đến tiếng rên rỉ của Buru. Đại tá Pit cho hắn đi theo để giúp đỡ, nhưng trên thực tế hắn đã là gánh nặng cho chàng. Nằm dưới đất, Vichky bắt đầu cựa cạy, chàng dựng hắn ngồi lên, dựa lưng vào gốc thông. Hơi thở hắn đã đều đặn. Chàng ghé sát tai hắn :

— Phải anh là Vich ky không ?

Hắn gật đầu. Chàng lại hỏi :

— Anh cùng đi với kỹ sư Doaré ?

— Phải. Còn anh ? Anh cũng quen Doaré ?

— Quen thân.

— Doaré có trao cho anh vật gì không ?

Vichky ngó chàng trân trân nhưng không đáp. Đường như hắn muốn quan sát tường tận tường mạo chàng. Lát sau hắn mới nói, giọng do dự :

— Không.

Ngẫm nghĩ một phút, hắn tiếp :

— Yêu cầu anh diu tôi vào trong làng. Tôi có chuyện cần nói riêng với anh.

— Chuyện gì ?

Mắt Vichky mở rộng :

— Chuyện đại tá Pit, nếu tôi không lầm anh là người của đại tá Pit. Anh là đại tá Z-28.

Văn Bình định nhìn trong diệp vụ này. Ở xa

quê hương cả chục ngàn cây số, cái tên Z.28 sẽ được xếp trong viện bảo tàng. Nhưng tại sao Vichky lại biết chàng là Z-28 ? Đại tá Pit đã nói là Vichky bị mất liên lạc vô tuyến với trung ương C.I.A. và được coi là biệt tích. Vì Vichky biệt tích nên chàng được đặc phái đến biên giới Equator.

Chàng không nói nửa lời. Có lẽ hắn cũng biết chàng kín miệng nên suốt dọc đường, từ khu «bệnh viện» đến khu nam của làng Dưa, nơi hai cha con mục sư Fêlin và Rita tạm nghỉ, hắn không hỏi gì nữa.

Căn nhà trống trải đã bớt phần nào lạnh lẽo nhờ đồng lửa vừa đốt. Chắc đó là công đầu của Cócô, vì Fêlin bị thương nặng. Rita sốt li bì, duy có nàng còn khỏe. Thấy chàng, Cócô mừng rơn. Nàng loay hoay nhường chỗ cho chàng ngồi sưởi bên lửa như thể chàng là người rất thân. Vichky gieo mình nặng nề xuống nền đất cứng. Mùi thịt nướng thơm lừng căn nhà. Khi ấy Văn Bình mới nhìn thấy hai đùi thịt lợn vàng rộm đang chảy mỡ lèo sèo trên bếp lửa.

« Mục sư » Fêlin vui vẻ giải thích :

— Xin ông tha lỗi. Đang đói cồn cào, tôi đang trần trụi không biết lấy gì lau thì con hươu, nó chạy qua, tôi đánh trúng nó một phát đạn. Tự tay

tôi cạo lông, làm thịt, các ông dùng chút đỉnh cho khóe.

Không đợi mời thêm Buru xà xương, rút dao cắt thịt nhai ngấu nghiến. Tuy mệt mỏi, Vichky ngoạm đùi thịt lại không mỏi mệt chút nào. Cóc ó ầu yếm róc cho Văn Bình một miếng nạc thật ngon lành. Chàng chỉ ăn qua loa rồi đứng dậy sờn sờn Rita. Nàng đã hạ cơn sốt, song da còn nóng, chàng luôn tay vào trong áo thấy mồ hôi ướt đầm. Chàng lấy áo đắp cho nàng, qua bóng tối cặp mắt rưng rưng sáng như có hào quang.

Đêm đã khuya. Buru gục đầu vào vách ngủ ngoan ngoan như đứa trẻ. Fêlin nằm gối đầu trên bá súng. Khuôn mặt hắn vẫn còn những nét hung hãn nhưng so sánh với lúc hắn chĩa súng đoạt xe hắn có vẻ hiền hậu khác thường. Ngồi bên, Cóc ó cũng riu mắt; tuy nhiên mỗi lúc liếc trộm Văn Bình nàng lại nóng rức châu thắm và hết buồn ngủ như vừa uống ly cà-phê đặc. Ở góc, Rita ngáy đều đều. Tiếng ngáy của nàng nghe êm tai khiến Văn Bình đắm ra buồn ngủ.

Nhưng chàng không hề chớp mắt vì Vichky hện nói một chuyện quan trọng. Hắn ti vai vào thành cửa, hút thuốc lá tàn ngần phun khói ra ngoài sân. Văn Bình lại gần hắn. Tuy lại Á-dông, Vichky vẫn

có cốt cách tây phương; nếu hắn không thấp, lùn người ta dễ lầm hắn là dân Bắc Âu. Ngược hẳn phồng tròn như trái banh da bơm căng, bắp thịt cánh tay nổi cuộn cuộn, bụng thót lại, ngón tay to vuông, cầm vuông, cõ chắc nịch như cây cột nhà, toàn thân Vichky toát ra sự cường tráng tột độ. Cặp mắt thành thạo của Văn Bình đã chiếu cố đặc biệt đến sống bàn tay và đầu ngón tay của hắn; đại tá Pit cho biết hắn thất dai đen đê tam đẳng như đạo song Văn Bình đoán thấy tài nghệ Vichky còn cao hơn đê tam đẳng nhiều.

Hắn cười nửa miệng với chàng :

— Anh không tin tôi. Tôi biết.

Văn Bình cũng cười nửa miệng, đáp lại :

— Thì anh cũng vậy, anh không tin tôi.

— Ai bảo anh như vậy ?

— Vì anh chưa đòi tôi xuất trình chứng minh thư.

— Ha, ha... tôi có cảm tưởng là anh chủ tâm nói đùa. Nhân viên trong làng điệp bao thế giới không ai không biết đến Z-28. Tôi phục vụ cho C. I.A. từ hơn 10 năm nay, tôi chưa được hân hạnh gặp anh bằng xương bằng thịt song chân dung anh đã được treo đầy trong tổng hành doanh C.I.A. : nhân viên C.I.A. hoạt động tại Nam-Mỹ càng phải

quen mặt anh hơn nữa vì bọn GRU và Quốc tế
Tinh báo Sở đã treo giải, thưởng, không lẽ để lấy
mạng anh. Lăn lộn trong nghề đã lâu, tôi đánh
hơi thấy anh không tin tôi. Đáng tiếc là đường dây
liên lạc với Hoa thịnh đốn đã bị gián đoạn ; nếu
không...

— Anh liên lạc lần cuối với đại tá Pit hôm nào?

— Trước khi anh lên đường. Họ tưởng, tôi đã
chết nên nhờ anh đến gặp Doaré. Nhưng, như anh
đã thấy, tôi còn sống nhăn răng. Sở dĩ tôi không
liên lạc với Trung Ương vì hai lý do : thứ nhất,
đại tá Pit dặn tôi hạn chế truyền tin đến mức tối
thiểu sợ địch nghe được, thứ hai, điện đài của tôi
đã vỡ nát ngay sau khi tôi được phi cơ thả, xuống
gần vòng đai cận cứ 4Q. Tôi tiếp xúc với Doaré
và họ, tổng ông ta xuống làng Dưa. Tại căn cứ 4Q,
tôi ráng liên lạc với đại tá Pit song toàn thể hệ thống
vệ tuyến điện đã bị hư hỏng, kho chứa đồ phụ tùng
thay thế cũng bị núi dè xẹp lép. Dọc đường đến
làng Dưa, Doaré bị thương. Tôi đưa ông ta vào
bệnh xá rồi trèo qua đỉnh núi ở hướng nam, đến
đài truyền tin phụ của căn cứ 4Q, với hy vọng nói
lại liên lạc với Trung Ương. Đài truyền tin này
cũng bị tàn phá hoàn toàn ; tôi đến nơi thì nhân
viên chuyên môn phụ trách đài đã chết vùi dưới

đống đá vụn, tôi lục tìm mãi mới thấy một cái điện
đài ngắn tầm binh điện lại gần cạn ; tuy nhiên, tôi
đã liên lạc được với C.I.A. qua trung gian đài tiếp
vận ở Quitô.

— Và C.I.A. cho anh biết là tôi được phái đến
đây.

— Phải, Họ nói rõ anh là Z.28.

— Còn vấn đề tài liệu ?

— Tôi còn sống nên vấn đề này không được
đặt ra.

— Nghĩa là từ phút này trở đi, nhiệm vụ mà
C.I.A. giao cho tôi được chấm dứt.

— Không hẳn như thế. Trung ương chỉ ra lệnh
cho tôi cấp tốc trở về tổng hành doanh,

— Với tài liệu ?

— Dĩ nhiên, không lẽ trở về tay không.

— Nghĩa là anh đã nắm trong tay cuộn băng
nhựa ghi tài liệu của kỹ sư Doaré.

— Nếu tôi đáp không, anh vẫn không có quyền
hỏi vặn, vì như tôi đã xác nhận, tôi còn tiếp tục
diệp vụ của C.I.A. Nhưng anh và tôi là đồng nghiệp
nên tôi trả lời là «có» để anh yên tâm.

— Anh giấu cuộn băng ghi âm ở đâu ?

— Sáng mai, sau khi lên máy bay tôi sẽ cho
anh biết.

— Lên máy bay nào ?

— A, tôi quên chưa thông báo với anh là sáng sớm mai, họ sẽ cho phi cơ đáp xuống làng Dưa đón chúng ta.

— Ai hứa là có phi cơ đến đón ?

— Trung ương C.I.A.

— Phi cơ lớn hay nhỏ ?

— Trên nguyên tắc, phi trường làng Dưa có thể tiếp nhận được phi cơ cánh quạt cỡ trung bình Trung ương cho biết thời tiết sáng mai sẽ đẹp hơn hoa tiêu có thể hạ cánh. Tôi hy vọng là phi cơ C.I.A. khá lớn để mọi người cùng lên một thể. Tôi không thích đi một mình. Và lại, về phương diện an ninh, tôi cũng không thể đi một mình.

— Tóm lại anh vẫn còn nghi ngờ tôi, cho nên tôi cũng phải nghi ngờ anh. Trong nghề này, nghi ngờ là điều kiện cần thiết để sinh tồn phải không anh ? Nhưng nói cho đúng, tôi không nghi ngờ anh đâu, vì tôi đã biết rõ anh là đại tá Văn Bình Z-28. Tuy nhiên, tôi không thể tin cậy người đàn ông lạ cùng đi với anh và ba người chờ anh tại đây.

— Bunu cũng là nhân viên C.I.A.

— Nhưng còn cô gái tự xưng là Rita ?

— Nàng là em ruột của kỹ sư Doarè.

— Đại tá Pit cho anh biết ư ?

— Không. Tình cờ chúng tôi gặp nàng dọc đường. Nàng đang bị bọn mọi tra khảo thì chúng tôi đến cứu.

— Hừ... ai cấm nàng tạo racuộc tra khảo với sự đồng lõa của bọn mọi da đỏ ? Ai cấm nàng không là nhân viên GRU hoặc Quốc tế Tinh báo Sở ?

— Vậy nàng là Rita giả hiệu.

— Tôi không quyết đoán nàng là Rita giả hiệu. Nhưng trước khi có Rita giả hiệu, anh phải biết rõ là có Rita thực thụ hay không. Theo chỗ tôi hiểu, Doarè không hề có em gái. Hoặc ít ra là trong hồ sơ của C.I.A., Doarè đã khai là không có em gái hiện sống tại tây bán cầu. Và lại, nàng đã xuất trình giấy tờ nào chứng minh Doarè là anh ruột chưa ?

— Chưa.

— Trời đất ơi, tôi tưởng anh đã bạc đầu trong nghề, ngờ đâu anh lại ngây thơ như vậy.

Văn Bình lặng người, mà đỏ bừng như câu học sinh bị thầy bắt quả tang « quay phim » trong giờ thi. Vichky vẫn dăm dăm :

— Anh tha lỗi cho tôi đã quá nặng lời. Nhưng đặt vào hoàn cảnh tôi, anh sẽ thấy tôi không còn cách nào khác. Công việc tôi làm liên hệ đến tính mạng nhiều người, và nhất là liên hệ đến sự tồn vong

của CIA. nên tôi phải rớt rống đôi khi trở thành
lố bịch.

— Anh ngữ vực rất đúng. Tôi mới có lỗi.

— Hừ... tôi chỉ mới nhắc đến trường hợp cô
gái kiêu diễm tự xưng là Rita. Nhưng còn Cócó?
Còn Fêlin? Nếu tôi nghe không lầm thì chính Fêlin
đã chia súng, đòi anh phải nộp xe hơi cho hắn.

— Hắn đoạt xe hơi trong lúc tinh thần bất
loạn. Mỗi khi tinh thần bị căng thẳng cực độ nhiều
người đều có phản ứng rõ rệt như Fêlin. Nhưng
sau đó hắn đã tỉnh ngộ.

— Về phần anh, chừng nào anh tỉnh ngộ?

— Anh đã vượt qua ranh giới của tình đồng
nghiệp. Bình sinh tôi không ưa người lạ chơi chèo.

— Tôi xin lỗi anh lần nữa. Sở dĩ tôi nóng mặt
vì tôi thấy anh tin cậy Fêlin một cách vô lý và vô
nguyên tắc.

— Anh lầm. Tôi chưa hề tin cậy hắn. Ngay từ
khi gặp hắn, tôi đã biết hắn là mục sư giả hiệu.

— Tại sao anh chưa khám xét đồ đoán của
hắn?

— Hắn chẳng có gì cả.

— Có chứ. Cái túi vải to tướng, hai cha con
cùng gói đầu lên trên. Khi vào đây, tôi đã đẩy đến
Tôi xin phép anh trước, nếu anh lịch sự đối với

người đẹp không muốn lục soát thì tôi sẽ xung
phòng đảm nhiệm.

Văn Bình thở dài:

— Tùy anh. Đầu sao anh cũng là vai chính.

Víchky nhìn lặng nhìn ra xa. Vàng trắng đã
chìm sau rừng núi đen ngòm. Sương gần sáng lạnh
buốt như pha tuyết. Víchky nhún vai ném điếu
thuốc lá rồi nói:

— Chào anh, tội đi ngủ đây.

Hắn bước lại góc phòng, dựa lưng vào tường.
Trong giây lát, hắn đã cất tiếng ngáy đều. Mọi người
trong nhà đều ngáy đều như hắn. Riêng tiếng ngáy
của Buru lớn hơn như bò rống. Văn Bình không
muốn ngủ, chàng linh tinh nhiều biến cố quan trọng
sắp xảy ra, vachàng cần tỉnh táo để đối phó kịp
thời. Víchky nói là công vụ của chàng đã hết, tuy
vậy, chàng lại có cảm tưởng là nó mới bắt đầu,
những khó khăn lớn lao hơn những khó khăn đã
gặp trên đường đến căn cứ 4Q cũng sắp xảy ra...

Chàng cảm thấy lạnh. Chàng đã cởi áo vét đắp
cho Rita nên trên mình chỉ còn cái sơ mi lụa ngắn
tay mỏng tanh. Tuy trời lạnh, chàng đoán hàn thử
biên chỉ xuống đến 5,6 độ là cùng. Ở độ lạnh này,
chàng dự sức ở trần nhảy ùm xuống sông tắm.
Chàng từng bắt chước bọn trẻ ở Bắc Âu vùng này

dưới biển trong khi nước bị đông cứng, hàn thử biểu tụt dưới không độ gần đốt ngón tay. Sở dĩ chàng coi thường khi lạnh là vì cơ thể trữ sẵn nhiệt lượng, một nhiệt lượng vô tận xử dụng bao nhiêu cũng không cạn.

Nhưng đêm nay chàng lại cảm thấy lạnh. Sự kiện này chứng tỏ tạng phủ chàng không bình thường. Không bình thường vì chàng vừa phải che miệng ngáp. Ngáp một lần đã là chuyện lạ đối với người quen thức thâu đêm suốt sáng như chàng, phương chi chàng cứ ngáp liên hồi, ngáp muốn trọc quai hàm như kẻ nghiện á phiện đối thuốc. Chàng chưa trị xong bệnh ngáp thì bệnh riu mắt hiện ra, mí mắt chàng bỗng dưng dính chặt lấy nhau như bị may bằng chỉ ni-lông. Chàng vận công lên hàm và mắt bởi vậy giấc ngủ quai gở chỉ xâm chiếm được một phần cơ thể, tay chân chàng mỗi rã rời song óc chàng vẫn chưa mất hết sáng suốt.

Chàng nghe nhiều tiếng động lạ nhưng chàng không phân biệt được từ đâu phát ra. Chàng quan sát chung quanh, lửa đã tắt ngúm. Fêlin nằm cách chàng một quãng ngắn, tuy trời tối om chàng vẫn lơ mơ thấy hần cuộn tròn bên khúc cây dai khẳng khiu. Cócóc nằm úp mặt vào châu tường, ở góc phòng đó, diện Rita đang rên khừ khừ và Bura

đang ngủ như kéo gỗ.

Văn Bình thoáng thấy Fêlin nghiền cò trong bóng đêm. Rồi hần nhồm đậy, vênh tai thăm dò động tĩnh, trước khi bò nhẹ nhẹ về phía chàng. Chàng nín hơi chờ hần bò tới. Nhưng hần bỗng nằm ép xuống nền nhà lồi lõm. Vì từ bên trái chàng vọng lại một âm thanh khả nghi. Dường như có ai gọi chàng. Một tiếng kêu rất nhỏ. Con ma ngủ đang xâm chiếm cơ thể chàng một cách thâm độc đã khiến thính giác thường ngày bén nhạy của chàng yếu hẳn. Chàng chỉ nghe loảng thoảng « ồng ời, ồng Z-28 ời ? », chứ không biết ai kêu.

Chàng đoán là Fêlin kêu. Hần cần gặp mặt chàng vào lúc nửa đêm về sáng này làm gì ? Chàng toan lên tiếng vì nhận thấy trong giọng hần một vẻ tuyệt vọng ghê gớm, như thể hần sắp chết và chàng là ân nhân cứu sống.

Nhưng chàng chưa kịp lên tiếng và trườn lại gần hần thì toàn gian nhà đã tràn ngập tiếng kêu the thé làm rợn tóc gáy :

— Chết tôi rồi !

Tiếng kêu này là của Rita. Tiếp theo tiếng kêu là tiếng ăng ặc, chắc nàng bị xiết cổ. Văn Bình lao mình qua đóng gỗ. Trong chớp mắt chàng đã đến góc nhà. Chàng nghe tiếng « huych » lớn, rồi tiếng Rita:

— Bất thấy mà.

Cô có trở mình á ở. Văn Bình biết Rita còn thức, song hẳn lại nằm yên, giả vờ ngủ say. Buru đã lộp ngóp bò dậy, châm lửa vào bấc đèn dầu hỏa. Tuy nhiên Vichky đã dốt đèn trước Buru. Hắn cầm đèn cây cháy leo lét, giơ lên cao, rồi hỏi, giọng sang sảng :

— Chuyện gì thế ?

Rita xoa cổ, giọng hờn hèn :

— Không biết ai chẹn cưỡng hòng làm tôi suyt nghệt thở. May quá, tôi hắt hẳn ngã và kêu cứu, nếu không...

Văn Bình đã đến bên nàng. Dưới ánh sáng vàng ệch, nàng ngồi thở dốc, mặt xanh mét, tay còn run bần bật. Chờ nàng hoàn hồn, chàng mới hỏi :

— Có có nhận diện được kẻ bốp cổ cô không? Đang suyt soa kêu đau Rita bỗng bật cười :

— Trời tối thui, cách một thước không nhìn rõ mặt, em nhìn thấy diện mạo kẻ gian sao được?

Câu hỏi của chàng có vẻ ngây ngô nên mọi người, nhất là Buru cười rộ theo. Riêng chàng không cười. Không phải vì chàng cảm thấy tự ái bị va chạm. Mà vì chàng nêu ra câu hỏi ngây ngô ấy với một ý định rõ rệt. Mọi người cười rộ một cách thành thật và vui vẻ song giác quan thứ 6 của

chàng lại đoán quyết rằng tất cả chỉ là giả tạo.

Vichky lại kêu thất thanh :

— Nó đây rồi. Nó đang núp ngoài sân...

Vichky nhào ra hàng hiên. Hắn mấp thù lu nhưng khi động dụng hẳn lại xé dịch nhanh nhẹn không thua con sóc trên cành cây. Vừa thấy hắn cầm ngọn nến đứng giữa nhà, hắn đã vọt như chớp ra ngoài.

Văn Bình rượt theo hắn. Tuy nhiên, chàng không chạy ra xa ; đến tầng đá lớn chàng thụp xuống ; ngồi đó chàng vẫn có thể kiểm soát sự việc xảy ra trong nhà. Vichky kêu tên chàng, giọng hoảng hốt :

— Anh Văn Bình ?

Chàng không đáp lại. Vichky lại thét :

— A, mày chạy trốn đằng trời cũng không thoát khỏi tay tao.

Vichky chạy thành thịch xuống con đường giốc. Buru đứng lại ở lưng chừng giốc, thở phò phò rồi hỏi lớn :

— Thấy chưa ?

Vichky lùi thúi trở lên, giọng bực bội :

— Nó lùi đầu mất rồi. Khiếp, nó trốn lẹ như chuột, tôi đuổi đã nhanh mà không cách nào kịp. Anh có nhìn thấy hắn không ?

Buru lắc đầu, ra về tiếc rẻ :

— Không. Nếu nhìn thấy, tôi đã tặng hẳn một viên kẹo đồng.

Vichky vịn vai Văn Bình, chân hơi khập khiễng :

— Có lẽ tôi đập nhầm gai, chân đau lắm. Suýt nữa tôi đã thộp cổ được tên khốn kiếp hành hung cô Rita.

Nhìn khẩu súng lung lẳng ở lưng Vichky, Văn Bình cười nửa miệng :

— Súng đây, anh để làm gì ?

Vichky hừ một tiếng rồi cời dây lưng đeo súng, phân vua :

— Nếu trong nòng có một viên, chỉ một viên thôi, tôi cũng dư sức bắn hẳn ngã quý. Nhưng khốn nỗi : súng tôi lại rỗng không.

Hắn cười xòa rồi trở vào nhà. Bên ngoài, chân trời đông bắt đầu ửng hồng. Trong vòng nửa giờ, trời sẽ hết tối. Phi cơ của C. I. A. sẽ hạ cánh, chở mọi người, trong số có chàng, về thủ đô Quitô. Chàng sẽ ngủ một giấc đã đời cho đến chiều, tắm rửa thơm tho, vứt hết công việc cho Vichky, rồi chờ hoàng hôn buông xuống, lên phòng ăn lộng lẫy của đại khách sạn Quitô ở lầu 7, phóng tầm mắt nhìn xuống thành phố. Khách sạn Quitô do chánh phủ quản nhiệm gồm 250 phòng đầy đủ

tiện nghi sang trọng, thảm trải hành lang bằng len dày, vô cùng êm ái, nệm giường còn êm ái hơn nhiều, giống cái có mặt trong phòng ăn đều thuộc thành phần thượng lưu quý phái, thích đàn ông đẹp và khỏe, chứ không thích tiền. Chàng sẽ làm quen một cô gái thật kiều diễm, và sánh vai nàng vào phòng đánh bạc trong đại khách sạn ; chàng sẽ đặt hàng đồng tiền cho người đẹp lắc mắt ; sau khi cá cược chàng mời nàng đến hộp đêm Tallyho nghe nhạc. Đèn ở đây thấp rất ít, lại lù mù, thuận tiện cho trai gái yêu đương, quang cảnh nên thơ với chỗ ngồi và vách tường bằng tre, trên quầy rót rượu nghêu nghen cái lọng lớn phủ rơm tha thướt và nền thơ bạc nhất là nư ững cái mặt nạ vẽ nhiều màu sắc sỡ giống thú lạ kỳ của dân mọi da đỏ bản xứ, và cái lò sưởi bằng củ đốt bập bùng xoa đuổi khí lạnh ban đêm vì cầu lạc bộ dạ lạc này mở cửa từ 5 giờ chiều đến 4 giờ sáng. Chỉ tiếc là không có giàn nhạc sống, nhưng bù lại, cô sân khấu khá rộng, khá bóng, chàng sẽ khiêu vũ say sưa...

Nhưng ước vọng thân bên của chàng đã bị thực tế chối bỏ một cách tàn nhẫn. Vì chàng đang nghĩ đến lúc ôm cô gái đẹp vào lòng trong căn phòng đóng kín thì Vichky đã theo dõi quăng như bị rắn độc cắn ;

— Văn Bình, Văn Bình !

Hắn đứng sững như người mất hồn, hai tay lục túi rồi rít. Lục hết túi quần, hắn lục túi áo. Lục xong túi áo, hắn trở lại lục túi quần. Túi áo, túi quần lục xong, hắn xáo tung cái mền len rách trên sàn nhà, thậm chí còn lấy móng tay cào xuống xi-măng nữa. Vừa cào, hắn vừa gọi :

— Văn Bình, Văn Bình !

Chàng cất tiếng hỏi :

— Anh làm gì thế ?

Hắn nói, giọng đau khổ như muốn khóc :

— Tôi đang tìm. Đang tìm cuộn băng tài liệu.

— Anh cất ở đâu ?

— Trong mình. Tôi giấu trong túi áo trong.

— Cuộn băng lớn hay nhỏ ?

— Nhỏ. Băng phần tư cuộn băng cát-sét. Khi ngủ sợ mất nên tôi nằm sấp.

— Có thể cuộn băng rơi ra ngoài trong khi anh rượt theo tên gian.

— Tôi không tin. Tôi có cảm tưởng là nó bị đánh cắp trong phòng này. Hồi nãy ăn thịt nướng xong tôi bỗng mệt mệ và buồn ngủ lạ thường.

— Khi thức dậy anh có kiểm soát lại không ?

— Không. Tiếng kêu của cô Rita làm tôi mất tinh thần, tôi cuống quýt đất đũa, và ngay sau đó

tôi lại nhìn thấy một bóng đen lực lưỡng lấp ló ngoài sân. Đến khi trở vào tôi mới sực nhớ thì cuộn băng đã không cánh mà bay mất.

Buru đã châm lửa vào đồng củi khô giữa nhà, cháy đỏ rực. Hắn phồng má thổi lửa và ngồi xuống hơ tay, không nói nửa lời. Không khí căn phòng trở nên ngột thở. Vichky dấm hai bàn tay vào nhau, giọng dữ dằn :

— Trong số người ở đây có một tên ăn cắp, một kẻ làm tay sai cho địch. Vì quyền lợi chung tôi yêu cầu được khám xét từng người.

Văn Bình đứng thẳng, giang rộng cánh tay :

— Mời anh khám xét tôi trước.

Vichky nhàu mặt :

— Tôi không ưa khỏi hài.

— Nghĩa là anh không nghi tôi ?

— Dầu sao anh và tôi là một. Chúng ta đều là nhân viên C.I.A., anh lấy trộm cuộn băng của Doaré làm gì ?

— Cảm ơn anh.

Buru quay mặt lại, giọng day nghiêm :

— Tôi không cảm ơn, vì lẽ tôi không cho phép anh khám xét. Chắc hai cô Rita và Cocol cũng đồng ý với tôi. Việc lục soát đàn bà dẫn tới lạm dụng. Tôi không chịu đựng nổi cảnh chướng tai gai mắt